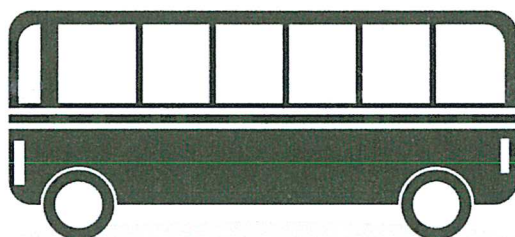


Nápady, jak zlepšit cestování autobusem.

Příspěvek do soutěže Centra dopravního výzkumu

Marek Dytrt



V Tučapech dne 26. 11. 2019

Narodil jsem se a do svých šesti let vyrůstal v Brně. Poté se moje rodina přestěhovala na venkov a po zahájení studia na osmiletém gymnáziu jsem začal z Vyškovska dojíždět každý den do Brna autobusem.



Už pět let tak trávím každý všední den mimo prázdniny v těchto vozidlech hromadné dopravy alespoň hodinu. Občas mě napadne, že cesta autobusem by se dala různými způsoby zpříjemnit. Když jsem se tedy dozvěděl o soutěži, jejímž cílem je zlepšení dopravy, rozhodl jsem se sepsat pár svých názorů a nápadů. Mám na mysli hlavně věci, které by pro řidiče a provozovatele autobusů nebyly složité a nestály by moc peněz. Nechávám tedy stranou věci jako uzavírky na silnicích nebo stav brněnského autobusového nádraží.

CHOVÁNÍ ŘIDIČŮ



Není to asi nic originálního, ale pohodě při cestování by pomohlo, kdyby se řidiči chovali k cestujícím slušně a nevyvolávali zbytečné konflikty. Pokud se řidič zpožděného autobusu např. osopí na staršího cestujícího, že nedokáže dost rychle po vysokých schodech nastoupit dovnitř, nic tím nezíská, žádný čas neušetří, jen zhorší náladu všem lidem okolo.

Už nějakou dobu je cestujícím zapovězeno na zastávkách kouřit. Proto by bylo dobré, kdyby v autobusech nekouřili ani řidiči v době své pauzy. Nastupovat do zakouřeného autobusu není moc příjemné.

MALÉ DĚTI JAKO CESTUJÍCÍ



Zvláště pozorní by řidiči měli být u spojů, kterými do školy nebo ze školy cestují malé děti. Řidiči by měli brát v úvahu, že malé děti se chovají jinak než dospělí cestující. Měli by se snažit být na ně vlídní, aby se děti nebály do školy jezdit a neskončily v autech rodičů. Mému mladšímu bratrovi se v první třídě cestou domů ze školy přihodilo, že když se chystal vystoupit z autobusu, řidič ho v uličce mezi vysokými sedadly přehlédl a neotevřel zadní dveře. Bratr neměl dost kuráže na řidiče zavolat a upozornit na sebe a musel se pak pěšky vrátit z následující zastávky, která byla naštěstí v téže obci.

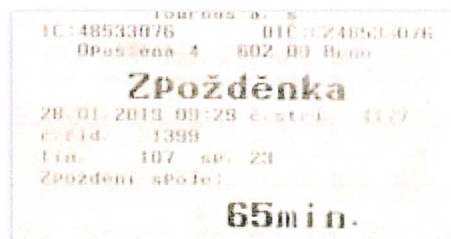
Pokud jde o předškolní děti, myslím, že by se dopravci autobusů mohli inspirovat ve vlacích. Víím, že když jedeme s mladšími sourozenci vlakem, dostanou občas barevnou obrázkovou jízdenku. Mají z toho vždycky radost a do vlaku se těší. Možná by šlo dávat podobné jízdenky i dětem v autobusech, třeba o víkendech, kdy nejsou autobusy tak obsazené a jezdí víc malých dětí. Jízdenka by mohla vypadat třeba takto.



ZPOŽDĚNÍ



Velkou kapitolou jsou zpoždění, zvláště pokud jako já dojíždíte po dálnici D1 – viz moje zpožděnka. Chápu, že není v silách řidiče zabránit nehodě na dálnici nebo se vyhnout koloně. Přesto si myslím, že existuje pár věcí, kterými by řidiči a dopravci i v této nepříjemné situaci mohli cestujícím trochu pomoci. Byl jsem svědkem toho, že někteří řidiči nechťeli vydávat doklady o zpoždění autobusu (zpožděnky), zatímco jiní je vydávali automaticky. Získat tento doklad je zvláště pro studenty užitečné, ve škole dobře poslouží jako omluvenka za pozdní příchod. U autobusů vyjíždějících z brněnského autobusového nádraží by bylo dobré informovat cestující o zpoždění centrálním nádražním rozhlasem. Lidé by se pak mohli zařídit podle své situace – zvolit jinou linku, cestovat vlakem nebo změnit své plány – jít nakupovat, dát si kávu v příjemné restauraci - spíše než nejistě (a pro ně do nekonečna) postávat v nehybné frontě na nástupišti.



VNUCENÁ HUDBA



Řidiči při jízdě často poslouchají rádio. Chápu, že jejich práce je poměrně jednotvárná a chtějí si ji alespoň takto zpříjemnit. Spousta cestujících by myslím ocenila, kdyby rádio ztlumili. Ať už si chcete číst, odpočívat nebo poslouchat vlastní hudbu, rádio vás ruší.

SVĚTLO A TMA

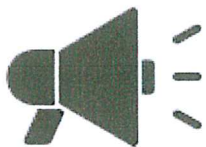


Občas se mi stane, že bych se potřeboval ráno v autobuse učit, protože cesta trvá přibližně půl hodiny, což kolikrát stačí na zopakování látky do testu. V zimě to ale není možné, neboť světla v autobuse zhasnou. Myslím si, že řada lidí, hlavně studentů, by uvítala, kdyby si v autobuse mohli číst. Uznávám, že část lidí si naopak cestou do práce ráda zdřímne. Napadlo mě, že by bylo možné například v první půlce autobusu nechat rozsvíceno a vzadu zhasnout. Lidé by si pak mohli sedat tak, jak jim to vyhovuje.

Pokud by to bylo možné, mohly by v zimě autobusy na autobusovém nádraží k nástupišti přijíždět dříve než je právě doba odjezdu. Cestující by jim byli vděční, že nemusí přešlapovat na mrazu, ale mohli se uvnitř ohřát.



ZVUKOVÁ HLÁŠENÍ A UKAZATELE ČASU



Je dobré, že se v autobusech hlasově oznamují názvy nadcházejících zastávek. Ne všichni, kdo autobusem cestují, trasu znají a hlášení jim pomůže se zorientovat. Sám jsem byl někdy rád, pokud jsem se za tmy nebo mlhy probral ze spánku a věděl jsem, kde se právě ocitám.

Pamatuji si, že v době, kdy jsem v jedenácti letech začal sám dojíždět do Brna, hlášení mě uklidňovalo, že budu vědět, kdy vystoupit. Někdy se ovšem stane, že zvukové hlášení nesouhlasí se skutečnou trasou, a zvláště cestující, kteří trasu neznají, jsou dezorientováni a mohou vystoupit na nesprávném místě. Pokud hlášení nesouhlasí se skutečností, je lepší raději je vůbec nepouštět.

V autobusech, kterými jezdím, jsou občas k vidění displeje, které ukazují – nebo by měly ukazovat – přesný čas. Často je ale k vidění čas velmi nepřesný anebo zvláštní nápisy, což je určitě škoda.

ZÁVĚREM

Nechci, aby z předchozích odstavců vyznělo, že veškerá vina za nepohodlí a nepříjemnosti při cestování autobusem padá na řidiče a dopravce. Sám jsem byl mnohokrát svědkem toho, že ani cestující se často nechovají tak, aby cestování bylo pro všechny příjemné. Ve své práci jsem ale chtěl psát o tom, co by se dalo zlepšit ze strany těch, kdo autobusovou dopravu provozují.